

Endast i avgrunden finns räddningen

Professor i psykisk ohälsa, problem och allmänt elände satt han och väntade på att telefonen skulle ringa, på att någon skulle höra av sig för att få ett gott råd, empati och förståelse, men telefonen var tyst som i helvetet. Folk var rädda för att han skulle säga

dem sanningen som de omöjligt själva kunde inse. Samhällets förljugenhet är en väldigt effektiv hjärntvätt vars destruktiva mönster

kan vara väldigt svåra att bryta. Relationer

som sakta vittrar sönder. Kärleken som har allt längre och ihållande andningsuppehåll. Psykakuten som är överfull med en inre nöd. Trygghetsnarkomanernas euforiska egotripp.

Tvångsmässigheten i att göra fullständigt fel.

Professorn i mänskliga katastrofer är korsfäst med omgivningens tystnad och likgiltighet och hans enda verkliga vänner är Gud, Lasse, cigg, katterna, poesin, döden, kaffet och snuset. Att vara en persona non grata kan faktiskt vara riktigt skönt och befriande. Att slippa människorna. Att trivas i sitt eget sällskap. Han var ensam om sin stora kärlek till sig själv och hade förstått att han inte kunde väcka människorna ur deras koma. Apornas arslen som lyser i månskenet, ett varsel om den fullkomliga undergången. Som professor i kärlek och sanning hade han lärt sig att vara snäll mot sig själv och att andas djupt och ordentligt så att det kreativa kunde blomma ut och göra motstånd mot mörkret i en glädje som blixtrar levande. Kärlekens nödvändiga katastrofer. Att gå den enda vägen som leder till ljuset som endast den förkrossade människan kan skåda. Endast i avgrunden finns räddningen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten